



*Kaczúr István Szentesen született 1928-ban. Eredeti szakmája épület- és díszműbádogos. Az 1950-es évek elején elvégezte a Művelődési Minisztérium által szervezett újságíró iskolát, és 1952-től a Hódmezővásárhelyen kiadott megyei napilap, a Viharsarok újságírója lett. 1957–1962 között a Csongrád Megyei Hírlap főszerkesztő-helyettese, 1963-tól 1985-ig főmunkatársa. Szépiróként elbeszélései jelentek meg a Tiszatájban, irodalmi antológiákban. Jelen munkáját 80 évesen, az édesapjára, családjára, saját gyemekkorára visszaemlékezve írta. Előszavában így vall:*

*„Amikor elhatároztam, hogy írok apám életéről, tudtam, hogy a korról is szól majd a mese. A korról, amelyben születtünk, éltünk. A szülőváros, Szentes híre, neve és hogy a magunk családjának tartjuk, hiszen – az. Amikor megszülettünk, beírta nevünket az anyakönyvvezető a város nagykönyvébe – ezzel magához ölelt, akár szülőanyánk.*

*Szentesi vagyok. Porban születtem, nevelkedtem a szó legnemesebb értelmében. Utcánk – mint Szentes külvárosi helyeinek zöme –, akkoriban még sáros, poros utca volt. Meztláb jártunk az iskolába. Cipőnket, az ócskapiacra vásárolt lábbelit csak az iskola előtt vettük fel. Anyai intés kötelezett erre: – A kinőtt cipőd kell az öcsédnek, majd az utána következőnek. Nyolcat szült édesanyám, Dudás Szabó Rozália. Hetet felneveltek ketten édesapámmal együtt...”*